

végébe, plusz pontokat szerezhetsz, ha mindkét oldalát felhasználod, az egyik oldal jelzi a kerékpárút elejét, a másik a végét), ezeket a helyi önkéntesek segítségével kihelyezed a falu két végén a járdára. Így el is készült 1-2-3-5-10 km kerékpárút a falu hosszától függően...

Extra: a Bike-ball nevű játék, melyet két, egyenként háromfős csapat játszik egy tornateremben. A játékosok kerékpárjukon ülve, lábuk földre tevése nélkül kell, hogy eljuttassák a labdát az ellenfél kapujába. Ez a 2020-as budapesti olimpiai játékok legnépszerűbb versenyszáma lehet!

CSAPODI CSABA

Ökotábor – tökjótábor

(2007. augusztus 21–26.)

Amikor anyukám közölte, hogy szövetkezett Fruzsi anyukájával, azaz mindketten megyünk ökotáborba, egyszerűen nem kaptam levegőt. Mert az oké, hogy szeretem a bioszt, és tulajdonképpen a főcivel meg a kémiával sincs bajom, na, de hogy egész nap fákat, bogarakat és köveket vizsgáljak, na nem, azt hiszem, az nem az én műfajom.

Aztán valahogy ott találtam magam a Népstadionnál a buszpályaudvaron, kedd reggel valamivel fél kilenc után, egy ismerősökkel és kevésbé ismerősökkel teli csoportosulás közepén, gyomromban egy gyenge vírussal, a többieknek örülve... Az élménybeszámolók nagyjából kitartottak Gyöngyösig, ahol megalakult a négy lovagrend: Diftéria, Kromoszóma, Prokarióta és Zigóta. Megtudtuk továbbá, hogy a szegény nefrológus barátokat foglyul ejtették, és elrabolták tőlük a Szent Vesekelyhecskét. Természetesen mi kaptuk a megtisztelő küldetést, hogy szerezzük vissza... Ám előbb dicső és emberpróbáló feladatokat kellett megoldanunk egy múzeumban, majd a belvárosban. Külön extraként egy kis vihart is figyelemmel kísérhettünk, aminek következtében az erdei kirándulásból inkább sárdagasztás lett, de hát az egésznek ez adta meg a pikantériáját.

Végül megérkeztünk a kempingbe, valahol Parád és Parádsasvár között. Miután kipakoltunk, végighallgattuk a tudnivalókat, illetve az angyalkás és a gyilkosos játék szabályait, aztán nekiláthattunk kiötölni egy frappáns kis legendát lovagrendünk névadó szentjéről, amit este elő is adtunk, kisebb-nagyobb sikerrel...

A következő négy napon délelőttönként különböző szakmai programokon vettünk részt, csapatbontásban. A csapatokkal minden nap más tanár foglalkozott, így különböző témákról beszélgettünk és tanulhattunk. Volt szó globális problémákról, kulturális különbségekről, csillagászatról, megmértük többek között a talaj foszfáttartalmát, kémiai kísérleteket végeztünk, és ezekről minden estére prezentációkat készítettünk. (Itt és most szeretném megköszönni Zalának Power Point-os csodatételeit.) Délután-

nonként nagy mennyiségű program közül választhattunk, volt köztük előadás, beszélgetés és interaktív foglalkozás is, kinek-kinek ízlése és kedve szerint...

Aztán ott voltak a lovagrendek kalandjai és megpróbáltatásai. A legnehezebb talán az volt, amikor a címereinket kellett a terepszínű esőkabátos tündértanácsnak bemutatni, ugyanis itt, azon kívül, hogy a három tiszteletreméltó tündér keresztkérdésein röhögünk, meg is kellett válaszolni azokat, lehetőleg igencsak frappáns módon, hogy többé ne tudjanak belekötni. Ezenkívül össze kellett hoznunk egy-egy színdarabot, ám ezúttal előre meghatározott műfajban: volt hősi halálos, hősszerelmes, sárkányos és zárandokos. Azt hiszem, mindenki egyetért abban, hogy az első kettő volt a legjobb, nem csupán Faragó és Kutrovác tanár urak bravúros alakítása miatt...

Mindeközben egyre több nyomravezető jelet kaptunk az elrabolt nefrológus barátok ügyében, többek között felbukkant maga a Lila Lovag is, kaptunk a tündértanács-tól varázsszűrletet, csontokat gyűjtögettünk (ezeket a napi szakmai munkánkért és a kaszinóban összegyűjtött lencsékért kaptuk), és egy bizonyos boszorkány hangfelvétele is napvilágra került...

Mindez nagyon jól jött egyik este, ugyanis bejelentették, hogy eljött az idő, azaz el kell indulnunk a nefrológusok keresésére, természetesen lovagrendenként. Bár a küldetést félelmetes bátorságpróbának harangozták be, azért mégis inkább vicces volt, ahogy Szegál Pityu – alias Stevie bácsi – ránk ugrott, majd később a tőle tizenöt csontert vásárolt csodakard kettétörött. Vagy ahogy Jancsival és Juliskával klotyófogóztunk. És ahogy Leokádia királykisasszony diszkóba invitált bennünket, Ripsz és Ropsz, a két manó, vagy mi a csuda patkókat kerestettek velünk a sötét erdőben, miközben folyamatosan zsörtölődtek, hogy micsoda бүдös, koszos kölykök vagyunk. A fent említett boszorkány valami pálcával majdnem kibökte a szemünket, aztán székestül egy

betonpadra cipeltette magát, de cserébe nekünk adta a Szent Vesekegyhecskét. A Lila Lovag persze gyáván meg akart futamodni előlünk. Szegál Pityu ismét felbukkant, és segített kiszabadítani a nefrológus barátokat, akik hálájuk jeléül megkínáltak minket a varázsszűrletből készült örök, emlékezés italából.

Összességében tehát sikerrel zártuk a napot, bár másnap felbukkant egy rejtélyes üzenet, ha jól emlékszem a Lila Lovagtól, miszerint reszkessünk, mert visszatér, de szerencsére ez nem következett be.

A hagyományokhoz híven az utolsó estére maradt a szellemi vetélkedő, amit nem részleteznék, ugyanis bár jól indult, a vége felé elég indulatos szóváltásokba és élénk vitákba torkollott, de mindezt feledtette velünk az est fénypontja: a bál. Miután mindenki szépen „kipuccolkodott”, bevonultunk a díszterembe, majd egy gyorstalpaló keringőoktatás után kezdetét vette a nagy esemény. Bár a fiú-lány arány nem volt túl kedvező, talán lehetett volna több „rendes” tánc az elején, azért úgy vélem, mindenki remekül szórakozott. És talán nem is én vagyok az egyetlen, aki megfázott, amikor légszomjjal küszködve kirohant a ház elé.

Mivel – érthető okokból – a takaródó időpontja kissé eltolódott, másnap, azaz az utolsó reggelen, egy órával később kívántuk a hátunk közepére Kutrovác tanár urat, aki ötödször is elénekelt nekünk bársonyos hangján a szokásos kis ébresztőjét. Ezután – illetve hát reggeli után, de ez igazán nem lényeges – lezajlott a tábori olimpia is, amelyre kár túl sok szót vesztegetni, szerintem bőven elég, ha csak pár dolgot említek

meg. Például azt, hogy kóla és keksz, tojásdobálás, sárkánylovaglás, lufipattogatás... Bizonyára máris mindenki teljes képet kapott az eseményről...

Kis szabadidő, majd ebéd után (ami nagyjából eseménytelenül zajlott, leszámítva, hogy elfelejtették kihozni asztalunkhoz a palacsintákat) felcuccoltunk, és még fel se fogtuk, hogy kész, ennyi volt az idei ökotábor. Már ismét a Stadionok buszpályaudvaron álltunk, telefonszámokat cseréltettünk, rádöbentünk, hogy te jó ég, már csak egy hét van a sulilig... Persze megbeszéltük, hogy megyünk jövőre is. Ezek után már nem volt más hátra, mint körbeállni, és elbúcsúzni a szokásos csatakiáltással: „Ökotábor, tökjótábor!”

MAGYAR ESZTER (10. A)